

P.M. GERARD

MEISJES

ZONDER

NAAM

ROMANTIEK
TEAU

Baelo Claudia, 33 n.Chr.

*G*estuwd door een felle windstoot werd de kleine visserssloep door metershoge golven in de richting van het land gegooid. Met het kind tegen haar boezem gedrukt, schoot ze wakker en keek verrast om zich heen. De inktzwarte watermassa die tijdens de nachtelijke overvaart zo bedreigend had geleken, was bij het ochtendgloren veranderd in een azuurblauwe zee die naadloos overliep in goudgele duinen en groene weilanden. Na een maandenlange tocht door de woestijn leek het idyllische landschap wel een fata morgana. Even waande ze zich in de hemel tot plots de wilde branding over haar heen spoelde om haar eraan te herinneren dat ze nog leefde. Verdwaasd wreef ze het zilte zeewater uit haar ogen om vervolgens moeizaam recht te komen en uit het bootje te klimmen. Haar lange, natte gewaad hing in gescheurde slierten rond haar lichaam en toonde een glimp van haar naakte, getaande huid, maar ze sloeg er geen acht op en waadde met het kind beschermend in haar armen door de onstuimige golven tot aan het strand. Toen ze vaste grond onder haar voeten voelde, haalde ze even opgelucht adem, maar er was geen tijd te verliezen. Zonder zichzelf een rustpauze te gunnen, baande ze zich een weg in de richting van de toegangspoort van de havenstad. De vissers die druk bezig waren met hun vangst te pekelen sloegen geen acht

op haar, maar van hen had ze weinig te vrezen. Ze maakte zich meer zorgen over de Romeinse soldaten die zweepslagen uitdeelden aan de slaven die zich in het zweet werkten onder de genadeloze zon. Zich verschuilend achter haar sluier liep ze in een grote boog om hen heen. Het trieste schouwspel drong nauwelijks tot haar door. Ze had de dood in de ogen gekeken, maar dat was nog niets tegen de pijn in haar hart. Hij had haar in de steek gelaten. De man voor wie ze alles had opgegeven en die ze meer liefhad dan zichzelf. Alleen al de gedachte dat ze zonder hem verder moest, maakte haar radeloos.

Toen ze had ontdekt dat hij de foltering had overleefd, had ze hem gesmeekt om samen te vluchten, maar hij was een schim van zichzelf geweest. 'Noli me tangere,' had hij gezegd, 'laat me los.' Daarna was hij als een dief in de nacht verdwenen en enkele weken later had ze ontdekt dat ze zijn kind droeg. Hoe kon ze hem ooit vergeten? Vechtend tegen de tranen liep ze door de toegangspoort van de stad om vervolgens langs de drukbezochte badhuizen via smalle straatjes het forum te bereiken. Op het centrale marktplein liep ze verweesd tussen de marktkramers, die luidkeels hun goederen aanprezen, tot een oude man, gekleed in een indigoblauwe kaftan haar plots bij de arm greep. Verschrikt keek ze in zijn zwarte, doordringende ogen. Dan zag ze zijn blik afdwalen naar de gouden amulet die symbool stond voor de liefde die ze verloren was. Uit angst beroofd te worden greep ze instinctief naar de ketting rond haar hals, maar de man richtte zijn blik naar een zuilengalerij die op een hoger gelegen deel van de stad in het zonlicht baadde en gebaarde haar te volgen. Ze begreep dat hij de betekenis van het symbool had herkend en haar naar de tempel van Isis zou leiden. Opgelucht haalde ze adem. Eindelijk had ze haar bestemming bereikt. Bij haar zielenzusters zou ze op adem komen alvorens verder te trekken naar het noorden. Zonder vragen te stellen, volgde ze de man zwijgzaam tussen de mensenmassa terwijl ze haar dochter beschermend tegen de borst aandrukte. Het meisje kreunde alsof ze wist dat de geschiedenis haar zou doodzwijgen en het nog eeuwen zou duren alvorens ze bestaansrecht kreeg.

* Baelo Claudia werd tweeduizend jaar geleden gesticht in het zuidelijkste puntje van Europa. Door de handel met Noord-Afrika via de havenstad Tanger groeide het vissersplaatsje uit tot een welvarende Romeinse stad.

21.07.2023

elgekleurde zeilen wedijverden tegen een strakblauwe hemel. De zee was onstuimig en wild. De ontmoeting van de Middellandse Zee met de Atlantische Oceaan in de Straat van Gibraltar zorgde voor een constante aanvoer van wervelwinden en hoge golven. Malena voelde zich nietig tegenover het natuurgeweld en tuurde over de weidse baai. Op het goudgele zand defileerden archetypen van jeugdige schoonheid alsof ze het eeuwige leven hadden. Gespierde zeegoden en zongebruinde strandnimfen streden om elkaars aandacht. Zich nog niet bewust van vergankelijkheid kampten ze om de trofee die de lust zou blussen. Opzweepende beats brachten het testosteron tot een hoogtepunt en galmden over het strand, maar Malena hoorde enkel het geschreeuw van een verdwaalde meeuw. Ondanks de drukte overviel haar zoals altijd een immens gevoel van rust. Alsof ze in Tarifa thuiskwam. En misschien was dat ook wel zo. Een weemoedige glimlach verscheen op haar gezicht. In gedachten ging ze terug naar haar eerste bezoek aan deze eeuwenoude kuststad in Andalucia, het land van het licht. Ze had het vreemd gevonden dat ze tijdens haar wandelingen in de smalle straatjes door de dorpelingen werd begroet als een oude bekende. Ze had een verklaring gezocht in haar lange, zwarte lokken en getaande huid die

ze had geërfd van haar vader. Helaas had ze hem nooit gekend zodat ze de passanten, die haar in ratelend Spaans begroetten, niet van weerwoord kon dienen. Maar zelfs zonder gedeeld vocabularium kon ze hen toch begrijpen. Alsof ze met hen een geschiedenis deelde die woorden overbodig maakte. Ondertussen wist ze waarom verleden en toekomst hier samenvielen en kon ze alles in een ruimer perspectief plaatsen. Als er een plek op de aardbol was waar ze eindelijk haar levensverhaal kon schrijven, was het hier wel. De eerste bladzijde had ze negen jaar geleden geschreven. Op de eerste dag van het nieuwe jaar. Toen hij in haar leven kwam en niets meer hetzelfde zou zijn.

Haar dagdromerij werd verstoord door een felle windstoot. In gedachten verzonken staarde ze naar het vuurtorenhuisje dat als een arendsnest hoog boven op een klif was gebouwd. De zon kuste als een vuurrode bal de waterlijn aan de horizon. Het was tijd om te voltooiën wat ze al veel te lang had uitgesteld. Meermaals had ze een poging ondernomen om haar verhaal op papier te zetten. Om de steeds weerkerende patronen in haar leven te begrijpen, had ze verklaringen gezocht in haar familiegeschiedenis. Terugblikkend leek het wel alsof de vrouwen uit haar bloedlijn haar vanuit lang vervlogen tijden hadden toegesproken. Hoe dieper ze was gaan graven in het verleden, hoe sterker de gelijkenissen haar hadden getroffen. De geschiedenis had zich herhaald en nu was het aan haar om de patronen te doorbreken.

Een absurde rits aan toevalligheden had haar uiteindelijk gebracht naar dit zuidelijkste punt van Europa. De hitte van de dag zinderde na en tijdens de steile klim parelden kleine zweetdruppels langs haar gezicht. Eenmaal thuis gunde ze zichzelf geen rust en installeerde ze zich meteen aan de keukentafel. Door de openstaande luiken tuurde ze naar het Afrikaanse continent aan de overkant. In de diepte beukten wit uitslaande golven in op de hoge klif die al eeuwenlang een referentiepunt was voor radeloze zielen die de oversteek wilden maken. Zij die het niet haalden, hadden nooit de redenen van hun vlucht kunnen navertellen. En zij die het wel overleefden, hielden hun verhaal voor zichzelf omdat ze het verleden wilden vergeten. Malena schudde haar hoofd. Ze wist dat het verleden haar pas zou loslaten als ze haar verhaal op papier had gezet.

Met een zucht greep ze naar haar dagboek dat ze was begonnen op de nacht dat haar leven veranderde en niets meer voorspelbaar zou zijn. De tijd had de herinneringen vervaagd. Of misschien had haar brein haar door middel van selectief geheugen willen beschermen. Als een afweermechanisme om de rauwe emoties van weleer te verdringen. Alles wat ze ooit had gevoeld en gedacht, stond zwart op wit geschreven. Even besloop haar de twijfel om alles te herlezen. Ze voelde er weinig voor om haar demonen opnieuw onder ogen te zien. In een poging het onvermijdelijke uit te stellen stond ze recht om een kop thee te zetten. De ondergaande zon was ondertussen verdwenen in de kolkende watermassa. Het koele licht van de volle maan nodigde uit om los te laten. Vastberaden om een nieuw begin te forceren, nestelde ze zich met haar laptop in de houten schommelstoel op het balkon. Terwijl een zachte zeebries haar huid streelde, tokkelden haar vingers alsof ze een eigen leven leidden.

Deel 1

01.01.2014

De straat lag er verlaten bij en hoog boven de statige dennenbomen stond de hemel in brand. Vuurwerkpijlen doorbraken de nachtelijke stilte met een staccato van goede voornemens en wensen voor het nieuwe jaar. Malena tuurde vertwijfeld naar de heldere sterren die onwrikbaar hun plaats opeisten en drukte het kleine meisje dat zich slapend in haar armen had genesteld, nog dichter tegen zich aan. Zwijgend zag ze hoe Paul de sleutel in het slot draaide van het droomhuis dat ze samen hadden verbouwd. De kerstverlichting in de inkomhal versterkte het gevoel van thuis te komen in een warm nest. Omwille van de kinderen hadden ze oudejaarsnacht gevierd bij de overburen. Gemakkelijk dichtbij, maar de gezellige ongedwongenheid had ervoor gezorgd dat ze het uur volledig uit het oog waren verloren. Het was al ver voorbij bedtijd en met een stille wenk stuurde Malena de twee oudste kinderen meteen naar bed terwijl ze met haar jongste dochter in de armen volgde. Toen ze een halfuur later weer beneden kwam, trof ze Paul slapend aan in de zetel. Zijn gesnurk doorbrak met een onregelmatige ritmiek de stilte van het huis. Ze haalde opgelucht adem.

Sinds de geboorte van haar jongste dochter had ze zichzelf er steeds vaker op betrappt de intimiteit te ontwijken. Haar hoofd stond er zelden naar en telkens als ze met Paul alleen was, vreesde ze dat hij meer zou willen. De laatste keer dat lust controle over haar lichaam had genomen, was meer dan een jaar geleden, tijdens hun vakantie in Tarifa. De zuiderse warmte had haar libido aangewakkerd en op stoute gedachten gebracht. Paul had enthousiast gereageerd toen ze in een weinig verhullende zijden negligé op het balkon van het strandhuisje was verschenen en schrijlings op zijn schoot was gaan zitten. Alleen al de plausibiliteit dat argeloze voorbijgangers hen zouden betrappen, had haar opgewonden. Het ging haar niet zozeer om versmelting als wel om bevrediging van een lust die ze had opgewekt met erotische fantasieën, maar sinds die zwoele zomernacht had ze geen enkel initiatief meer genomen. Ze voelde zich schuldig omdat haar lijf niet meer wou, maar gelukkig stond Pauls libido ook op een laag pitje. Sinds de overname van zijn nieuwe bedrijf had hij andere kopzorgen. De financiële risico's zorgden ervoor dat hij elke avond gestresseerd thuiskwam en Malena hoopte vurig dat het nieuwe jaar verandering zou brengen. Ze had haar vaste job bij de krant opgezegd om voor hun gezin te zorgen en hem de kans te geven zijn ondernemersdroom waar te maken, maar het leek hem niet gelukkig te maken, terwijl zij werd opgeslorpt door het huishouden en de zorg voor de kinderen. Ze had behoefte aan tijd voor zichzelf, maar die vond ze enkel in de nachtelijke uren wanneer iedereen sliep.

Op de tippen van haar tenen liep ze naar de keuken om zichzelf een glas wijn in te schenken tot plots de stilte werd doorbroken door een ping van haar smartphone. Ze opende haar mailbox. Tot haar grote verbazing bleek de afzender niemand minder dan Seth, de fotograaf die ze na lang aandringen van Paul enkele weken eerder had ontmoet. 'Hij doet me enorm aan jou denken,' had Paul gezegd, toen hij op een zomeravond was thuisgekomen van een vernissage waar hij toevallig met Seth in gesprek was geraakt. 'Ondanks zijn jonge leeftijd heeft hij al

een enorm netwerk uitgebouwd en om een of andere reden heb ik het gevoel dat jullie elkaar moeten leren kennen.'

Nadat Malena bij de start van het nieuwe schooljaar had aangekondigd dat ze opnieuw aan de slag zou als freelance copywriter had Paul tot vervelens toe herhaald dat Seth een interessant contact was om haar klantenbestand op te bouwen. Toen hij er op een avond voor de vijfde keer over begon, had ze hem geënerveerd toegebeten dat ze er niets meer over zou horen, waarop Paul ostentatief zijn telefoon had genomen en Seth had opgebeld. In geen tijd lagen datum en plaats vast. Ofschoon de zakenrelaties van Paul haar nooit echt hadden geboeid wegens te burgerlijk en te voorspelbaar had Malena meteen ingestemd. Het vooruitzicht om een avondje suburbia te ontvluchten, was voor haar al voldoende. Of Seth de moeite waard was, had ze betwijfeld. Toen echter bleek dat hij een tafeltje had gereserveerd in een hip restaurant met een maandenlange wachtlijst had ze verwachtingsvol uitgekeken naar het diner.

Schuilend onder een paraplu wandelden Paul en Malena in de gietende regen naar het afgesproken adres waar Seth hen onder een luifel aan de inkom stond op te wachten. Terwijl Paul het woord nam, nam Malena de tijd om Seth te screenen. Geen das of ruitjeshemd zoals ze gewoon was van Pauls zakelijke contacten, maar een blauwe coltrui gecombineerd met een grijze pantalon waarvan de snit het klassieke patroon doorbrak. Discreet en stijlvol met oog voor detail. Zijn jongensachtige gestalte stond haaks op zijn zelfverzekerde houding. Toen hij zichzelf voorstelde, scanden haar ogen stiekem zijn gezicht. Groene doordringende ogen en een volle mond. Even flitste de gedachte door haar hoofd dat hij best wel knap was, maar de volgende seconde riep ze zichzelf tot de orde.

'Zullen we binnengaan?' hoorde ze hem zeggen. Ze knikte enthousiast en volgde met Paul in haar kielzog. Het interieur was eenvoudig, maar sfeervol ingericht met slechts enkele tafeltjes en een koeltoog vol eerlijke, pure gerechten die haar terugbrachten naar de tijd dat ze als journalist de wereld afreisde. Nadat Seth in vloeiend Italiaans antipasta

had besteld, vertelde hij over zijn professioneel parcours. De fotografie had hem naar alle uithoeken van de aardbol gebracht, waardoor hij nog vijf andere talen bleek te spreken. Malena ontwaarde in hem een polyglot, maar hij noemde zichzelf een strijder van het licht. 'Wat brengt onze drie zielen samen?' vroeg hij met een brede glimlach, nadat de ober de fles wijn had ontkurkt en de glazen had gevuld. Malena glimlachte omwille van zijn woordkeuze. In het suburbia dat sinds haar afscheid van de krant haar voornaamste biotoop was, werd zelden in spirituele termen gecommuniceerd en klonk vooral de taal van geld. Naarmate de avond vorderde, begreep ze ook waarom Paul zo lovend over Seth had gesproken. Seth bewandelde het slingerpad van creativiteit, een pad dat Paul na zijn studies achter zich had gelaten. Design was Pauls passie geweest, maar na een stage in Londen had hij zijn jeugddroom voorgoed opgeborgen en financiële zekerheid voorrang gegeven. Dat Malena zich wel tevredenstelde met een armoedig journalistenloontje was vaak onderwerp van discussie geweest. Paul kon niet begrijpen dat de rijkdom van ontmoetingen haar veel meer waard was dan duizend euro extra op haar loonbriefje.

Nadat ze het bekrompen dorp van haar jeugd was ontvlucht, had ze behoefte aan zuurstof en het ontdekken van nieuwe horizonten om haar blik te verruimen. Voor de geboorte van de kinderen had ze beroepsmatig veel gereisd en minstens twee avonden per week gewijd aan het uitbouwen van een breed netwerk. Paul was haar baken geweest, de man achter de schermen bij wie ze tot rust kwam. Op haar beurt was zij voor hem degene die de wereld op een kier zette. Hij liet het aan haar over om contacten te leggen en etentjes te animeren. Haar verbazing was dan ook groot toen hij plots korzelig haar gesprek met Seth onderbrak. 'Mag ik ook nog iets zeggen?' vroeg hij. De ober had net het dessert op tafel gezet en Malena beseftte dat hij inderdaad nog geen woord had gezegd. Een beetje hopeloos keek ze naar Seth, die uiteindelijk het woord nam.

'Sorry, Paul, we zijn inderdaad afgedwaald,' lachte Seth verontschuldigend, en dan werd zijn stem zakelijk. 'Als portretfotograaf heb ik door

de jaren heen een klantenbestand uitgebouwd. Telgen van vooraanstaande families doen een beroep op mij om hun beeltenis te vereeuwigen voor het nageslacht. Ik kan me inbeelden dat sommige klanten ook wel interesse hebben om hun verhaal te vereeuwigen in een boek. Het is misschien een idee om eens na te denken over een manier waarop mijn beelden en jouw woorden elkaar kunnen bekrachtigen,' zei hij, zich richtend tot Malena. 'Dat zou geweldig zijn,' repliceerde ze enthousiast. In de journalistiek was het levensbeschouwelijke interview al altijd haar drijfveer geweest. Oppervlakkigheden interesseerden haar niet want alleen in de diepte dreef de essentie boven. Ze had de gave om voorbij de maskers van status of succes te kijken en mensen te lezen, maar met Seth voelde ze een instantconnectie die ze niet kon plaatsen. Ogenschijnlijk was er niets wat hen verbond. Hij was een dertigjarige vrijbouter met een mateloze ambitie, terwijl zij al tien jaar verder op het levenspad stond. Toch zag ze een mogelijke synergie tussen hen. Bij het afscheid hoopte ze dan ook echt dat hij haar zou introduceren bij zijn klanten.

Seth bleek een man van zijn woord. Enkele weken later nam hij opnieuw contact met haar op. Hij wilde voor zijn vertrek naar Brazilië nog een keer afspreken. Paul was ondertussen zijn kregeligheid vergeten en had positief gereageerd toen Malena voorstelde om met zijn drieën nog eens uit eten te gaan. Twee dagen voor kerst had ze een tafeltje gereserveerd in haar favoriete brasserie, waar gesteven tafellinnen en zilveren bestek een vleugje grandeur uit een ver verleden tot leven brachten. De ober had hen hartelijk verwelkomd en nog meer dan de eerste avond merkte ze een verbondenheid met Seth die ze niet kon plaatsen. Blijkbaar had hij hetzelfde gevoeld. Op het einde van de avond had hij zijn handen rond haar middel geslagen en in haar oor gefluisterd dat ze een sterke vrouw was. Zijn woorden hadden haar verbaasd en stonden haaks op haar zelfbeeld. Sinds haar ontslag voelde ze zich nog een schim van wie ze ooit was geweest. Hoezeer ze zichzelf er ook van wou overtuigen dat haar eigenwaarde niet afhing van een job die ze uit liefde voor haar kinderen had opgegeven.

© 2023 Manteau / Standaard Uitgeverij België nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en P.M. Gerard

www.standaarduitgeverij.be | info@standaarduitgeverij.be

www.pmgerard.com | *Instagram:* pmgerard.author

Vertegenwoordiging in Nederland:

New Book Collective, Utrecht

www.newbookcollective.com

Eerste druk: november 2023

Omslagontwerp en vormgeving binnenwerk: Jirka De Preter

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 4060 8

D/2023/0034/339

NUR 343